

Descriptors

Joaquim Carbó (Caldes de Malavella, 1932). Amb 130 llibres i molts contes i articles, participar des del primer número a la revista *Cavall Fort* (1961) em fa pensar que he aprofitat l'oportunitat que la vida m'ha ofert de poder ser de certa utilitat.

Escenaris d'infantesa

Sempre que he sentit la necessitat d'explicar algun fet que passa en un ambient rural, els primers escenaris en què se m'ha acudit situar-lo són els carrers, les cases, els balnearis, el casino, l'església, els camps, les masies i les basses de Caldes de Malavella tal com els vaig viure durant la Guerra Civil i, més tard, durant les vacances escolars. Això sí, sense precisar localitzacions geogràfiques ben concretes ni topònims que no em permetrien la llibertat de fer que hi hagi mar, un riu o muntanyes ben altes allà on no existeixen. Em refereixo, naturalment, a les obres de ficció.

El protagonista d'*Operació Borinot*, un exlegionari que n'esdevé la figura central, té tots els trets d'un ganàpia que ens tenia atemorits perquè era

més gran i fort que els de la colla; mala bava i pocs escrúpols que ens feia tremolar quan volia, ja fos perquè ens forçava a participar en alguna malifeta, o perquè la malifeta ens la feia ell. En tota la novel·la no hi ha indicis que l'acció es desenvolupa a Caldes, encara que un bon coneixedor del paisatge no ho pugui posar en dubte.

En canvi, en dos llibres de caire autobiogràfic, el poble, la família i els amics, amb el nom precís i sense disfresses, protagonitzen amb naturalitat alguns capítols tal com crec que són, o van ser:

A *Viure amb els ulls*, revisc alguns d'aquells episodis que formen part d'un record gairebé mític: a casa els avis, als afores del poble, a peu de carretera, a tocar el bosc, amb els autobusos de la Sarfa que es-

El protagonista d'Operació Borinot té tots els trets d'un ganàpia que ens tenia atemorits perquè era més gran i fort que els de la colla

MAR VIVO

bufegaven i treien el fetge per la boca a la pujada que porta a can Marquès, cosa que ens permetia córrer-hi al darrere i penjar-nos de l'escaleta que portava al sostre, on s'acumulaven els paquets. Ben segur que l'he magnificada, aquesta masia de can Marquès, que en el record em fa pensar en algun casalot mític de pel·lícula italiana. La família, els avis —paleta i mestressa de casa—, una tieta que s'esforçava a fer-me feliç i a qui feia enrabiatar més d'una vegada. Els companys, que després s'han reencarnat en alguns contes i novel·les que passaven aneu a saber on. Algun episodi a les basses, al pantà d'en Matllo —avui Llac del Cigne— on vaig aprendre a nedar.

A *Pantalons curts* evoco el bronzir dels avions italians que anaven a bombardejar l'aeroport militar de

Cassà de la Selva. Recordo com si fos ara que l'avi, el dia que el seu fill, el meu oncle, es va haver d'incorporar a l'exèrcit, va rebotar contra la paret la meua escopeta de fusta: el primer acte de desarmament que he presenciat; els dos soldats fugitius i famèlics que, en plena desbandada, ens van demanar alguna cosa de menjar per poder arribar a peu fins a la frontera; el soldat italià armat fins a les dents que, un cop ocupats pels feixistes, va entrar a casa buscant emboscats...

I tants d'altres fets que, quan els vivia, no podia imaginar que algun dia em servirien per treballar.

JOAQUIM CARBÓ

A Pantalons curts evoco el bronzir dels avions italians que anaven a bombardejar l'aeroport militar de Cassà de la Selva